

Čo je to zdravie? Vieme si na túto otázku odpovedať? Nad touto otázkou sa zamýšľame až vtedy, ak zdravie stratia naši príbuzní alebo my sami...

Zoznámte sa s Tiborom. Tibor má dvadsať rokov, je vysokej štíhlej atletickej postavy. Má úzku tvár, široký nos, veľké hnedé oči a život pred sebou. Je pracovitý, učennivý, zábavný a plný života. Študuje na vysokej škole a popritom sa venuje profesionálne hokeju, v ktorom vidí svoju budúcnosť.

Pred pár dňami sa vybral aj so svojimi priateľmi na lyžovačku do Tatier. Prenajali si chatu na celý víkend a spoločne sa tešili na spoločne prežité chvíle. V sobotu ráno vstali a hneď sa vybrali na svah. Vypožičali si lyžiarsku výstroj, obliekli sa a ponáhľali sa na svah. Počasie im prialo, aj ľudí na svahu bolo málo. Nič nenasvedčovalo tomu, žeby sa lyžovačka nemala vydať. Až do chvíle, keď sa Tiborovi vo vysokej rýchlosti odopla pravá lyža. Po náraze o svah si silno udrel hlavu aj tvár a v bezvedomí sa dokotúľal k svojim kamarátom. Tí okamžite zavolali pomoc.

Tibora previezli na oddelenie OAIM. Oddelenie zabezpečuje komplexnú zdravotnú starostlivosť v odbore anestéziológia a intenzívna medicína. Tibor upadol do kómy. Po týždni sa z kómy prebral neschopný sa čo i len pohnúť. Zistil, že si pri páde ťažko poškodil chrbticu a ostal od hrudníka dole ochrnutý. Doktori mu povedali, že mal veľké šťastie. Zrútil sa mu svet. Všetky plány, čo mal, sa zrútili ako domček z karát. Nebolo nič. Uvedomoval si totiž, že už sa nikdy nepostaví na nohy. Že už nikdy nezdolá túru, nepôjde si zaplávať, neprejde sa v parku so psom, už si nezahrá hokej... Ostal odkázaný na pomoc druhých, na pomoc sestier z oddelenia anestézie a intenzívnej medicíny.

Práca sestry na tomto oddelení je mimoriadne fyzicky i psychicky náročná. Pri veľkom fyzickom a psychickom zaťažení vidí sestra okrem úspechov a radosti zo záchran života i mnohé prípady neúspechov a úmrtí pacientov. Preto je dôležité, aby okrem potrebnej kvalifikácie, mala sestra aj vrodennú inteligenciu, záujem o prácu, iniciatívu, nadšenie, empatiu a obetavosť.

Pre Tibora to bolo zaručene najťažšie obdobie v živote. Všade okolo neho pípali prístroje a jeho jediný dôvod na život bol úsmev a pohladenie sestričiek a ich optimistický prístup k práci. Jedna sestrička mu hovorievala, že život je ten najvzácnejší dar, ktorý sme od Boha dostali, že človek pokiaľ je nažive, ešte stále nenaplnil svoj osud, ešte jeho poslanie tu na zemi trvá, ešte musí niečo zažiť, prežiť, precítiť alebo vykonať, povedať... Tieto slová ho nakopli. Vedel, že jeho život sa ešte neskončil a pre niečo tu ešte zostal.

Domov sa dostal až po 3 mesiacoch, odhodlaný čeliť svojmu osudu. Spočiatku to bolo ťažké, ale podarilo sa mu postupne vyštudovať vysokú školu, oženiť sa a mať deti. Teraz Tibor pracuje ako uznávaný hokejový komentátor, ktorý išiel za svojím snom - nevzdať sa.

Klaudia Harničárová

Stredná zdravotnícka škola sv. Bazila Veľkého v Prešove

3.A

Obrázok č. 24 Fakultná nemocnica J. A. Reimana, Prešov - oddelenie anesteziológie a intenzívnej medicíny

